

ydet Aldersrenten paa den Maade, vi har gjort det, og fastsat Betingelserne derfor og erkendt, at den for mange vanskeligt stillede yder en lav Rente, og naar man har maattet se Dyrtdistilløgene begynde at falde bort, og man saa i de to foregaaende Aar har været enige om at yde Kommunerne en Adgang til at give et Brændsels-tillæg, saa er det næsten uforstaaeligt, at en saa stor Del af dette Tings Medlemmer, som det viste sig forleden, vil tage Afstand fra en Fortsættelse af, at dette overlades til Kommunernes Skøn i visse Tilfælde. Jeg vilde have glædet mig, hvis det havde været et Venstreblad, der sagde det, som det konservative Blad „Berlingske Tidende“ i Gaar sagde: Dette Standpunkt kan ikke fastholdes — hvordan det kommer til at virke, ved jeg ikke, men jeg vilde ønske, det havde været et Venstreblad, der havde taget dette Standpunkt og ikke overladt det til et konservativt Organ.

Man er jo klar over, at de Nedsættelser, som jeg har omtalt, i Forbindelse med dem, som allerede er gennemført, ikke vil være i Stand til at danne Basis for store Skattelettelser, og derfor mener man fra forskellig Side, at en ekstraordinær Nedsættelse af Udgifterne maa finde Sted for at danne Basis for en Skattelettelse; det var det, Folketinget udtrykte i Fjor, og det er det Program, som den ærede Forsvarsminister har udført i Aar. Det var uretfærdigt, naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at Programmet var opfattet, som om udelukkende de militære Udgifter skulde nedsættes. Nej, Programmet har ikke tilsigtet dette, og det forekommer mig heller ikke, at man kan sige, at Ministeriet har udført det saaledes. Som sagt, Ministeriet har foreslaaet en Række af Nedsættelser og en ekstraordinær Nedsættelse. Jeg maa mene, som jeg har udviklet, at der er en Række andre Nedsættelser, som bør finde Sted, før Programmet kan siges at være fuldført.

De ekstraordinære Nedsættelser, som foreslaas her, kan vi tiltræde, og vi kan ogsaa tiltræde den Tanke, at de 10 Mill. Kr., der foreslaas indvundet, overføres til Kommunerne. Spørgsmaalet om, hvorledes man skal lette Kommunerne ved en Overførelse, har allerede været Genstand for en Diskussion, idet man fra forskellig Side har sagt, at Loven af 1903 ikke anses for at være helt

fyldstgørende. Med en af de Vittigheder, hvormed det ærede Medlem Hr. Pürschel forlystede Forsamlingen — om hvilke jeg tør sige, at de ikke tager Plads i de højere Regioner, men som Regel opholder sig i Kælderetagen —, med en af disse spottede han det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, fordi han havde sagt, at Ordningen af 1903 ikke var heldig, men det var jo dog Venstre, som gennemførte den. Det ærede Medlem synes altsaa overhovedet ikke at kunne tænke sig dette, at en Ordning i 1903 kan svare nogenlunde til sit Formaal, og at en Række senere stedfundne Forandringer i Kommunernes og Statens Forhold kan medføre, at Loven ikke længere kan siges at svare til sit Formaal. Det skulde dog ligge lige for.

Vi er ogsaa af den Opfattelse, at det er tvivlsomt, om Loven af 1903 vil være den bedste Fordelingsbasis. Som et rent Forslag til Drøftelse nævner jeg, at vi ogsaa kunde tænke os, at man ønskede, at Staten betalte saa mange flere Brøkdele af Aldersrenten, som svarer til de 10 Mill. Kr., med andre Ord, at man lettede Kommunerne for 10 Mill. Kr. i Aldersrenteudbetaling i 1927—28. Det er vist et Forhold, som Kommunerne alle sammen er interesserede i. Staten har ogsaa ved den sidste Aldersrenteordning erkendt, at den bør tage en væsentlig Del af Byrden, og derfor blev $\frac{6}{12}$ forandret til $\frac{7}{12}$ for Statens Vedkommende og $\frac{5}{12}$ for Kommunernes. Saa mange Tolvtedele yderligere, som vilde udgøre 10 Mill. Kr., kunde jeg tænke mig, at Staten overtog i 1927—28 og derved lettede Kommunerne for Beløbet. Det er kun et Eksempel, men man skulde jo gerne se at blive enig om en Fordelingsmaade til Lettelse for Kommunerne.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vendte sig mod Forslaget om de militære Bevillingers Nedsættelse, og andet var jo ikke at vente. De Ord, der er sagt før, binder jo, og derfor betragter jeg heller ikke det, han nu sagde om Sabotage af disse Love, som andet end en Gentagelse af et Ord, som en Gang er sagt, og som man derfor ikke kommer udenom. Derfor har det heller ikke for mig nogen Interesse at debattere det Spørgsmaal, om det kan siges at være en Sabotering af Lovene, at man i et enkelt Aar eller i to Aar undlader at foretage saa store Indkaldelser af Mandskab,